

TRZEJ MUSZKIETEROWIE

ALEKSANDER DUMAS — POWIEŚĆ HISTORYCZNA Z XVII WIEKU

(Ciąg dalszy)

Mysli te zaś, jakkolwiek ozłocone ostatnim obłądkiem miłości, były tem niemniej smutne. Anna Austrjacka utraciła zaufanie męża i była przesładowana zawziętą kardynała, który nie mógł jej przebaczyć, że odrzuciła jego czule zaloty. Przed oczyma miała przykład królowej-matki, której nienawista ta zatruta całe życie, mimo, że Marja Medyceuszka — jeżeli można wierzyć pamiętnikom z owej epoki — darzyła zrazu kardynała swym względami, podczas gdy Anna Austrjacka zawsze opierała się jego załotom. Królowa musiała patrzeć, jak upadają dokoła niej najbardziej oddani jej ludzie, najzafanszniej powierzeni, najdrożsi ulubieńcy. Jak ci nieszczęśliwi obdarzeni jakimś tragicznym darem, niosła nieszczęście wszystkim, czego się tylko dotknęła; okazywała przez nią przyjaźni stawała się źródłem hasła do przesławiania. Pani de Chevreuse i pani de Vernet zostały skazane na wygnanie; La Porte nie tał przed swą władczynią obawy, że dała chwila zostanie uwiecznioną.

Właśnie w chwili, gdy królowa była pogrążona w najbardziej ponurych i smutnych myślach, otwarte się drzwi od komnaty i do wnętrza wszedł król.

Lektorka umilkła natychmiast, wszystkie damy dworu powstały z miejsc, i naślada głęboka cisza.

Król, bez jakiegokolwiek oznaki grzeczności, zatrzymał się przed królową i oświadczył wzburzonym głosem:

— Pani, przyjdzie tu pan kanclerz i zawiadomi ci o pewnej sprawie, którą polecił mi załatwić.

Nieszczęśliwa królowa, której ustawicznie grożono rozwodem, wygnaniem, a na wet sądem, zbłądła pod powłoką różu, pokrywającego jej twarz, i nie mogła powstrzymać pytań:

— Jakież jest cel tych odwiedzin. Najjaśniejszy Panie? Co takiego, ma mi oznajmić kanclerz, czego Wasza Królewska Mość nie może mi sam powiedzieć?

Król wykręcił się na pięcie, nie dając wcale odpowiedzieć, a prawie w tej samej chwili kapitał gwardji, pan de Guitaut, oznajmił przybycie kanclerza.

Zanim Segurier się pojawił, król wyszedł już innymi drzwiami.

Kanclerz wszedł do komnaty, napół uśmiechnięty, napół zawstydzony. Ponieważ spotkał się z nim jeszcze prawdopodobnie w dalszym ciągu tej historii, będzie dobrze, jeżeli czytelnicy nasi już obecnie się z nim zapoznają.

Serguier był zabawnym człowiekiem. Jego Eminencji polecił go, jako człowieka najzupełniej oddanego, kanonik katedry Notre-Dame, ksiądz Des Roches le Masle, który był uprzednio pokojowcem kardynała. Kardynał zaufał mu i dobrze na tem wyszedł. Opowiadał o kanclerzu przeróżne historie, między innymi następującą:

Po burzliwej przeszłości wstąpił do klasztoru, aby pokutować przynajmniej przez czas jakiś za szaleństwa młodości.

Wchodząc jednakże do świętego miejsca, biedny pokutnik nie zdołał zatrzasnąć za sobą tak szybko bramy, aby nie pozwolił wderzeć się także najmniejszemu, przed którym właśnie uciekał. Pokusy dreczyły go w dalszym ciągu, a przeor, któremu zwierzył swoją niedolę i który pragnął mu o ile możliwości dopomódz, zalecił mu, aby w celu odpedzenia szatańskich kusicieli, szukał ucieczki w chwytności za sznur i dzwoniczko co sił. Alarm ten zawiadomił mnichów, że jeden z braci jest dreczony pokusami, wobec czego całe zgromadzenie rozpoczęło modły.

Przyszły kanclerz uznał raz za dobrą. Odpędził więc złego ducha nawalem modłów, zanoszonych przez mnichów. Ale szatan nie chciał tak łatwo opuścić miejsca, jakie raz już zajął; w miarę jak zwiększało się liczba modłów, zwiększał także liczbę pokus. Wskutek tego i w dzień i w nocy dzwonił bił ciągle na alarm, oznajmiając gwałtowną potrzebę zwalczania pokus, których doświadczał pokutujący.

Mniś nie mieli ani na chwilę wypoczynku: w dzień musieli ustawicznie wchodzić i schodzić po stopniach, wodzących do kaplicy; w nocy, oprócz ostatniej godziny kanonicznej i jutrzni, głos dzwonu kazał im jeszcze dwadzieścia razy zrywać się z łóżek i uderzać głową o kamienne tafle cel przy modlitwie.

Niewiadomo, czy diabeł okazał się na-
zbyt upartym, czy też mniś się zmęczeli.

dosyć, że po upływie trzech tygodni pokutnik wrócił poza mury klasztoru z opinią najbardziej optymistyczną człowieka, jaki kiedykolwiek istniał na świecie.

Po opuszczeniu klasztoru Segurier został urzędnikiem, otrzymał prezydenturę, (które to stanowisko zajmował poprzednio jego wuj), przyglądał się do stronnictwa kardynała, co dowodziło niepospolitej bystrości, został kanclerzem, służył Jego Eminencji z niezwykłą gorliwością, podsycał nienawiść ku królowej-macie i pragnieniem zemsty na Annie Austrjackiej, przepływał sędziów w sprawie pana de Chalais, udarmował obronę pana de Laffemas, wielkiego łowczego Francji, aż wreszcie, uzyskawszy najzupełniejszą zaufanie kardynała, zaufanie, na które tak dobrze zasłużył, objął tę niezwykłą misję, dla wypełnienia której przybył do królowej.

Królowa stała jeszcze, kiedy wszedł, ale skoro go tylko spostrzegła, usiadła z powrotem na fotelu i data znak swym damom dworu, aby również zajęły miejsca na poduszkach i krzesłach. Potem zaś zapytała tonem niezmiernie wyniosłym:

— Czego pan żądaś i w jakim celu przybywasz tutaj?

— Aby w imieniu króla i z zachowaniem całego uszanowania, jakie żywie dla Waszej Królewskiej Mości, oddać szczególną rewizję jej papierów.

— Jakto, panie! rewizję moich papierów?... u mnie? Ależ to niegodnie!

— Chciej mi przebaczyć pani, ale w tym wypadku jestem tylko narzędziem, jakim się król posługuje. Czyż Najjaśniejszy Pan nie był sam tutaj i nie zapowiedział mojemu przybyciu, abyś pani była na nie przygotowana?

— Rewiduj pan zatem. Jestem wklódnie nie zbrodniarką. Estefano, podaj klucze od moich stołków i sekretników.

Kanclerz pozornie tylko zrewidował te sprzęty, wiedział bowiem, że nie tutaj schowała królowa owy ważny list, który napisała tego samego ranka.

Skró kanclerz conajmniej dwadzieścia razy otworzył i zamknął szuflady sekretnika, nadeszła chwila, mimo wahania, jakie go ogarnęło, nadeszła chwila — powtarzam — zakończenia sprawy, to znaczy przeprowadzenia rewizji osobistej. Z zakłopotaniem na twarzy zbliżył się do Anny Austrjackiej i rzekł tonem bardzo niepewnym siebie:

— A teraz pozostać jeszcze tylko do końca głównej rewizji.

— Jakiej? — zapytała królowa, nie rozumiejąc, lub raczej nie chcąc zrozumieć tych słów.

— Najjaśniejszy Pan jest przekonany, że napisała pani dzisiaj rano pewien list; wie także, że list ten nie został jeszcze wysłany wedle adresu. Listu tego nie znalazłem ani w szufladzie stołu, ani w sekretniku, a jednakże musi się on gdzieś znajdować.

— Jakto? ośmieliłbyś się pan podnieść rękę na swoją władczynię? — rzekła Anna Austrjacka, prostując się dumnie i mierzając kanclerza spojrzemieniem, którego wyraz był nieledwie groźny.

— Jestem wiernym sługą króla i muszę spełnić, co mi Jego Królewska Mość kazał. — A więc tak, to prawda! — odezwała się Anna Austrjacka. — Szpiegowie pana kardynała sprawili się dobrze. Napisałaś dzisiaj rano list, i nie został on dotąd wysłany. List ten znajduje się tutaj.

I mówiąc to, królowa położyła piękną swą rękę na piersiach.

— Proszę zatem o wydanie mi tego listu, pani — oświadczył kanclerz.

— Mogę go oddać tylko królowi — odrzekła Anna.

— Gdyby król był chciał, aby ten list wręczono mu osobiście, byłby go sam zażądał. Skoro jednak, jak powtarzam, mnie polecił go zażądać, w takim razie, jeżeli nie zechcesz go pani oddać...

— W takim razie?

— W takim razie polecono mi go odebrać waszemu.

— Jakto? co pan mówi?

— Mówię, że dane mi zlecenia są bardzo szerokie, pani, i że mam prawo szukać tego podejrzanego papieru nawet przy osobie Waszej Królewskiej Mości.

— Co za ohyda! — zawołała królowa.

— Zechciej więc pani zdiałać bardziej zgodnie.

(Ciąg dalszy nastąpi).

REZOLUCJA

Posłów XXIV Sejmu Związku Narodowego Polskiego

Posłowie, wybrani na Sejm 24-ty Z. N. P., jaki się odbył u-biegłego roku w mieście Philadelphia, Pa., zgromadzili się na specjalnie zwołane zebranie w dniu 3-go kwietnia, 1925 do hali Pułaskiego, 1718 So. Ashland Ave., aby najenergiczniej zaprotestować przeciw depntacji i łamaniu Konstytucji, przeciw ignorowaniu uchwał sejmowych, przeciw bezprawnemu szafowaniu pieniędzmi związkowymi i przeciw konspiracji, jakiej przeciw Szan. Cenzorowi dopuszcza się pewna część członków Zarządu Centralnego Związku Narodowego.

Zarząd Centralny Z. N. P. uchwalił dnia 18-go marca rezolucję, mocą której postanawia brać udział w tak zwanym Kongresie Wychodźstwa a rezolucję tę ośmielił się nawet u-mieścić w Pismach Związkowych. W tym wypadku dopuścił się Zarząd Centralny kilka-krotnego przestępstwa a mianowicie:

1) Zarząd Centralny Z. N. P. rozpoczął konspirację przeciw Szan. Cenzorowi, jako najwyższemu władcy Z. N. P. Wychodźstwa.

2) Zarząd Centralny Z. N. P. nie ma prawa na zasadzie konstytucji uchwalać podobnych rezolucji, nie ma nawet prawa dyskutować nad tą sprawą na swych posiedzeniach i w razie Zarządowi mieścić się do spraw, należących do kompetencji Szan. Cenzora.

3) Sejm toledeński, jaki się odbył w roku 1921, uchwalił na wyrażenie, że Związkowi Narodowi Polakom z działalności Wydziału Narodowego należy się nie wolno. Wówczas za-lączeniem podł. 106, zaś przeciw-lączeniem się z roboty Wydziału podł. 321. Uchwała ta obowiązuje Związek do-tychczas, co też słusznie zazna-czył Szan. Cenzor w liście wy-stosowanym do Zarządu Cen-zora.

4) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

5) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

6) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

7) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

8) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

9) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

10) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

11) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

12) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

13) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

14) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

15) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

16) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

17) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

18) Zarząd Centralny Z. N. P. nie może na to pozwolić, aby pewna część Zarządu Cen-tralnego dopuszczała się karygodnego lekceważenia naj-wyższej władzy Związkowej i żeby wprowadzała niesłychaną demoralizację w organizm Związku Narodowego.

trajnego. Zarząd Centralny uszanował tę uchwałę w dniu 5-go lutego, 1923, gdy postanowił wówczas nie-brać udziału w Sejmie Wychodźstwa Polskiego, odbytego w Cleveland, Ohio, powołując się na uchwałę Sejmu toledeńskiego.

Jeżeli Zarząd Centralny Z. N. P. na posiedzeniu z dnia 5-go lutego, 1923 zrozumiał, że uchwała sejmowa depntacji nie wolno, powinien o tem wiedzieć również dzisiaj. Ewentualnie wykrył i balancowanie Związkowców, jakoby tegoż Kongresu Wychodźstwa nie był zwołany przez Wydział Narodowy nie potrafią wprowadzić w błąd nikogo, ponieważ nawet w protokole z posiedzenia Zarządu Centralnego, odbytego dnia 4-go grudnia, 1924 czytamy następujący wniosek:

„Na wniosek dyrektora Majchrowskiego przez K. Zychlińskiego zaprasza sędzię R. Grodzkiego do przemówienia. Sędzia Grodzki oznajmia, że przybył do Chicago na wezwanie sekretarza Wydziału Narodowego w celu omówienia przyszłego Zjazdu, który ma się odbyć w miesiącu lutym przyszłego roku w mieście Detroit, Mich.”

Wobec tego, że odbył się ma-jaj Kongres Wychodźstwa jest dziełem Wydziału Narodowego, nie wolno w myśl uchwały Sejmu toledeńskiego ani nawet Cenzorowi zgadzać się na branie w nim udziału a już bezwarunkowo nie wolno tego uczynić Zarządowi Centralnemu, bo to sprawa, jaka pod kompetencję Zarządu Centralnego nie wcho-dzi i do której Zarządowi wtrącać się nie wolno.

Podpisani posłowie wyrażają stanowczy Protest przeciw bez-prawnemu Zarządowi Centralnemu, który dopuścił się nie chce na-stawiać naczelnego redaktora S. J. Zaklikiewicza, wybranego przez Sejm. W szczególności wyrażamy nasze oburzenie prze-ciwni Zarządowi Centralnemu K. Zychlińskiemu, który lekcewa-ży decyzję cenzora, wtrąca się do spraw należących pod jego kompetencję, czyni wczół wbrew zleceniom Szanownego Cen-zora, łamie i lekceważy kon-tystucję oraz uchwały Sejmu na każdym kroku i wprowadza straszną demoralizację i zgini-ęnie w organizm Związku.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Protestujemy przeciw gwał-ceniu uchwał sejmowych i re-feratów naczelnego, który ko-respondencje oraz rezolucje Grup rzuca do kosza a nato-miast umieszcza paszkwile na-liczne.

Chwałę się, że nigdy nie czuła się lepiej, pani Mary Lange z Chicago obchodziła swoją 101-rocznicę urodzin. Do dnia dzisiejszego jest samą swoim gospodarstwem domowym

rowane przeciw Szan. Cenzorowi i poprzekanie, kłamliwe, artykuły i rekame spawozda-nia.

W numerze „Dziennika Związkowego” z dnia dzisiejszego t.j. z dnia 3-go kwietnia umieszczone zostały artykuły redakcyj-ne, w najwyższym stopniu złośliwe, zawierający kłamstwa o burzającym nas do żywego.

W artykule tym umieszczono, jakoby gminy Okręgu 15-go oświadczyły się za Kongresem, gdy tymczasem stało się zupełnie przeciwnie albowiem na zebraniu tegoż Okręgu uchwalono olbrzymią większością głosów głębokie uznanie Szan. Cen-zorowi za jego stanowisko w sprawie Kongresu.

Przechodzimy do przekona-nia, że pewna część członków Za-rządu Centralnego wprowadza instytucję Związkową w prze-paść. Przewidując niebezpieczeństwo, wyzwyamy wszystkich drohczym nam Braci Związkow-ców bez względu na przekonania polityczne do walki przeciw gwałceniu i depntacji praw i uchwał przed większą Zarządu Centralnego Z. N. P. Bez względu na to czy oświadczenie jestecie za Kongresem lub przeciw Kon-gresowi, nie pozwalajcie na wprowadzanie demoralizacji w szeregi Związku, nie pozwalajcie na łamanie praw i przepisów i na spiskowanie przeciw Szan. Cenzorowi.

Protestujemy również prze-ciw karygodnej gospodarce ka-sowej, i wymagamy, aby pie-niądze Związkowe roztrwoniłone

na sprawy Kongresu oraz pie-niądze lekceomyślnie na różne in-ne cele wydawane, przez wino-wawców do kasy Związkowej zwrócone zostały. Nie możemy na to pozwolić, aby groź wódw i sierot Związkowców przez Za-rząd Centralny był trwoniony.

Członkom mniejszości Zarządu Centralnego a mianowicie: dyrektorem p. Obarskiej, dy-ktorkowi p. Synowicki, dyr. p. Tomaszewskiemu, dyr. p. Majchrowskiemu i dyr. p. Jachimowskiemu wyrażamy szczerze u-znanie za ich dotychczasowe sta-nowisko i za ich walkę staczącą w obronie praw i konstytu-cji Związkowej.

Szan. Cenzorowi p. Kazimie-rzowi Syptowiekiemu wyrażamy nasz szczerzy i szczerzy za to, że śmiało i godnie broni i prze-strzega Konstytucji Z. N. P. i nie pozwala Zarządowi na depntację takowej.

M. Hencel, Fr. Radaj, L. K. Bukowiecki, S. K. Sams, Ed. Plazek, A. Nawracaj, A. Szczerbowski, F. Cwalinski, J. Wojcik, A. Stanislawski, W. Krawczewski, F. Gnutkiewicz, F. Mazewski, S. Strejsman, M. Oriak, M. Gichrowski, S. Szplia, W. Kniotek, F. Bednarz, J. Gembura, J. Zajac, K. B. Czarniecki, W. Wojciechowski, A. Lajka, Tomaszewski, P. Kru-pa, Jan Zaklikiewicz, A. Guzik, L. Nowakowski, J. Kil-mek, S. Dworak, T. Kuras, W. Ziembka.

DLACZEGO APTEKARZE POLECAJĄ SWAMP-ROOT

Przez wielu aptekarzy obserwowano, że skutecznie niebawym rekord utrzymują przez Dr. Kilmara Swamp-Root, to słynne lekarstwo na wszystkie choroby. Swamp-Root wytrzymało podług list. Sprzedawane jest w każdej aptoce na podstawie świadectw i powtórnie pomodził. Wskazane jest lekarstwo na wszelkie choroby. Używajcie się, że nabycie Swamp-Roota i rozpoznać leżące u siebie.

Jeżeli jednak ktoś chce najpierw wypróbować ten znakomity środek, to wystarczy posłać dziesięć centów do Dr. Kilmara & Co., Binghamton, N. Y., po pierwsze lekarstwo. Płacąc nie zapomnijcie pisać do nas ten adres.

Philadelphia i okolica

Po raz pierwszy w Ameryce wystawioną będzie opera „Flis” twórcy Polskiej opery Moniuszki. Po raz pierwszy również opera wystawioną będzie przed ludzkością, to jest takich, którzy opery wystawiają na scenie amerykańskiej. Dyrektor tej opery Władysław Grigaitis, jest jednym z dyrygentów opery Civic Co. Reżysera i scenarzystę efekty spoczą w rękach A. D. Pugli, dyrektora scenicznego Civic Co. baletu kieruje p. Mikolajczyk, obecnie generalny kierownik baletu Stanier Co. teatru. Główną rolę wykona: L. Corfili, znaną już z występów poprzednich. V. Fikarini, baryton Civic Co. ta, co, który tak przedko zdo-bił sobie uznanie amerykańskiej publiczności, dalej Filomena Wysoka, młodziutna artystka, która zbiera sukcesy gdzie się tylko ukazuje, następnie pp. J. Zuchliński, ulubieniec tej teatralnej polonji oraz E. Rygliewicz i T. Gorecki.

Główną rolę atrakcję będzie wspaniały chórz 70-ciu osób znakomicie wyćwiczony przez p. W. Grigaitisa, który jest mistrzem w tym kierunku.

Okręście z 35-ciu artystów z Orkiestry Filadelfijskiej również jest gwarantem wykonania nalezitego.

Z powyższego widać, że „Flis” wystawiony będzie tak, jak so-bie mierniemieliśmy nasz Moniuszko żyć, ponieważ wykonanie jego spoczą w rękach ludzi, którzy opery wystawiać umieją.

KOMITET POMOCY POLSKIEGO SZPITALA W PIĄTEK, 24-GO KWIEŃCIA, 1925 ROKU

W DOMU POLSKIM, 211 Fairmount Ave.

Z DZIELNICY KENSINGTON, urządzi

WIELKI BAL

DOCHÓD NA SZPITAL POLSKI

Początek o godzinie 7:30 wieczorem

Sprawa szpitala — to sprawa wszystkich — zatem komitet prosi serdecznie o przybycie wszystkich na tą zabawę dobroczynną.

W ŚRODĘ, DNIA 29-GO KWIEŃCIA, 1925 ROKU, o godzinie 8:15 wieczorem

W METROPOLITAN OPERA HOUSE, Broad & Poplar alica

Po raz pierwszy w Ameryce wystawiona będzie piękna OPERA ROMANTYCZNA St. Moniuszki

„FLIS”

Pod dyrykcją Władysława K. Grigaitisa z współudziałem A. D. PUGLI reżysera Civic Opery, zawodowych śpiewaków operowych w rolach głównych, chórz 70 osób, orkiestrę z 35-ciu artystów z Orkiestry Filadelfijskiej oraz baletu z pierwszorzędnymi tancerzami, pod kierownictwem p. Mikolajczyka, generalnego kierownika baletu teatru Stanier Co.

CENY BILETOW OD 50c do \$2.50 zależnie od miejsca w teatrze. CENY MIEJSC W ŁOŻACH \$3.00. Bilety są do nabycia w następujących miejscach: W składzie muzycznym J. Kryger, 3152 Richmond ul.; V. Getkowsky, 2605 Orthodox ul.; J. Lange, 1701 Hunting Park Ave.; J. Ryppel, 3152 Richmond ul.; J. Rupnik, 1426 S. 10 ul.; Camden, N. J.; Clarence Walunas, 2291 Wood St.; w kasie biblioteki Gimbel Brothers; w kasie Metropolitan Opera House i w redakcji pism polskich

WIADOMOŚCI Z NEW JERSEY

JERSEY CITY

Polaki Uniwersytetu Ludowy

Polski Uniwersytet Ludowy urządzi Wielki Bal, który odbędzie się w sobotę, dnia 25-go kwietnia, w Domu Polskim, pn. 187 Brunswick Street.

Dochód przeznaczony na prowadzenie odczytów oraz Szkoły Polskiej, przy Polskim Uniwersytecie Ludowym.

Wobec tego, iż cel godny poparcia, prosimy szan. obywateli i obywatelki o poparcie.

Komitet z awer strony do-kłada swych sił, aby uświetnić szan. gości.

Do tańca będzie przy

Adam
Krechowiecki

OTRON

Powieść
Historyczna

(Ciąg dalszy).

— Mam już twoje źródło, zdradco!...
To Brzaska...

Męglin na równe nogi się porwał.

— Kto ci to rzekł? — wrzasnął.

Brandt się śmiał.

— A widzisz — mówił. — Chciałeś o-
bejść się bezemnie i łaski elektorskie sam
dla siebie zdobywać!... Widzisz, nie udało
się!Męglin splunął i nie odrzekł nic, a tym
czasem zbliżył się Lehnhoff i we trzech
wyszli. Za porządką Lehnhoff przechodził
pod dwórkiem Niedzielskiego, w którym
mieszkał Kalkstein. Ale tam było cicho i
ciemno.Na ogłós kroków, wielki pies podwo-
rzowy z hańdzą spuszczony, silnie uja-
dać zaczął i wdzierał się łapani na parkan.
— Płazek spi... — rzekł Męglin.Tymczasem o tej porze Kalksteina już
w dworku nie było. Z rana dnia tego wpadł
do niego Jankowski z Łyczyszczykiem i za-
wołał:

— Ani momentu do stracenia nie masz!

Uchodźzisz musisz dziś jeszcze...

— Ani myślę! — odparł Kalkstein.

Był znowu teraz w ostatecznej rozpa-

czy. Od wczoraj napadła go szalona tęskno-
ta do swoich, że jak pakt w klatce rozbijał
się wśród ciałnych ścian dworku Niedziels-
kiego, a nie mogąc sobie dać rady, wśród
też pustki, jak wokół siebie czuł, pil bez
pamięci. Twarz miał obrzękłą, czerwonymi
plamami znaczoną, oczy krwawie zające.

— Nie myślę! — powtarzał — jam nie

zwier, którego oszczędzaj... niech się dzieje,
co chce... umyćkać nie będę.

Na to Jankowski oznajmił mu krótko,

że ujęto gońca z Królewca, który wódt pism-
ko c. Kroy do Brandta, z surowym po-
lececiem od Elektora, by natychmiast schwy-
tano Kalksteina i uprowadzono...

— Już mi wszystko jedno! — odparł

Kalkstein — niech się dzieje co chce, a u-
myćkać i tułać się nie będę!Lecz Kazimierz zabrał głos i wymow-
nie przedstawił, iż nie byłaby to żadna u-
cieczka, jeno dalsze, a skuteczne działanie.
Szło bowiem o to, iżby się do obozu księcia
hetmana Wiśniowieckiego udać i jego dla
sprawy pruskiej pozyskać. Tak doradzał
podkanclerz Olshowski, a także Wierbo-
wski, biskup poznański, którzy byli Kalk-
steinowi przychylni i mieli mu do hetmana
pisma polecające dać...

Kalkstein jeszcze się wahał.

— Gdybym wiedział! — rzekł — że
hetman zgodzi się zbrojny oddział mi dać,
abył na Prus wkroczyć, tobym szedł, ale
on nie da...— Kto wie? — wtrącił Jankowski —
w każdym razie próbować warto... Zwola-
ne ma być teraz posłuchanie ruszenie, a z-
właszcza z niego najłatwiej i ochotnie użyćby się
dala...— Wówczas byłaby nasza victoria! —
zawołał Kalkstein nagle rozpromieniony
— i krwawy Frycek...— Cicho! — przerwał Jankowski —
i ściany mają uszy... a ty swoim nieroz-
tropem gadaniem już wiele popsułeś...— Gęby nie zamknij mi nikt! — rzekł
ponuro Kalkstein.Zbliżył się do framugi okna i wyja-
szyć faszke z gorzałką, przyłożył do ust.Jankowski wytrzymał mu ją z ręki i o
ziem rzucił. Szko rozprysło się na drobne
szczętki, mętny plyn rozlał się strugami.— Człowieku szalony! — z wielkiem
rozczuleniem mówił Samuel — pomnij na
nasze dawne dzieje... na naszą młodość, spe-
dzoną w obozie... pomnij na przysięgę na-
szą... Opamiętaj się! Po co topisz myśl w
ohydny trunek?...— Bo myśl mnie kęsa, jak wąż... —
ozwał się Kalkstein chmurno, patrząc sty-
wnym wzrokiem na rozbite szkiełko i rozlany
płyn.— O, ja nieszczęśliwy! — wołał — o, ja
nieszczęśliwy!... Gdybym choć wiedział
co się w Knauten dzieje... gdybym mógł
mego Kryśka zobaczyć!...— Międką dusza! — myślał Jankow-
ski, patrząc na niego ze współczuciem —
międką dusza!Wtem drzwi się otworzyły i wszedł młody
Roth z O. Braniczkiem, jezuitą, który wiel-
ką był dla Kalksteina przyjaźnią powiast, a
usilnie starał się, iżby go z luterskiej wiary
na łono katolickiego kościoła nawrócić.
Był też mocno Kalksteinowi pomocny, bo
za pośrednictwem poety „Jezuicką” zwa-
nej, która była najpewniejsza, utrzymywałstosunki exulanta ze szlachtą pruską, a na-
wet pisma z Knauten mu przynosił. Cho-
dziły drogą ukrytą przez różnych braci-
ków zakonnych, ciągle pisma od O. Bran-
ickiego z Warszawy do O. Rodana, rektora
kolegium jezuitskiego w Królewcu i u-
trzymywały nieślanną, a nieuchytną
związek.

Kalkstein rzucił się ku X. Braniczkiemu.

— Ojciec Pawle! — zawołał — oni

mnie wyprowadzą stąd chcą... domagają się,
abym zmykał...X. Braniczki, mały, bardzo chudy czło-
wiecz, w wyszczerzonej sukience zakonnej,
która zdawała się za szeroka na niego, od-
parł poważnie:— Dobrze radzą... bo oto masz wapa-
n listy z Knauten, które mówią to samo...

Kalkstein porwał gwałtownie pismo i

czytał poczęł. Ręce mu drżały i wzdychał.

Marja pisała, może zakrywając część

prawdy, że jakkolwiek pod strażą jest trzyma-
na, nie dzieje się jej żadna krzywda...
Ona i działki zdrowe, jeść mają co, a pro-
szę wszyscy, iżby taśtu nie tracił odwagi,
co rychlej z wojskiem przybywał, z którym
natychmiast połączy się wszyscy Rederno-
wie, Rackmohrowie, Schlibeny, Kittlitz i
inni... Prosiła dalej, iżby Kalkstein nie
bywał długo w Warszawie, gdyż tam w po-
śród licznych agentów elektorskich groziło
niebezpieczeństwo najrozszerze...On czytał to pismo i odczytywał, a po-
tem całował je i znowu całował.O. Braniczki zaś, naradziwszy się z Jan-
kowskim, poczęł naglić, iżby Kalkstein bez
zwłocznie opuścił Warszawę.

Lecz młody Roth rzekł:

— Znam ja przebiegłość brandenbur-
skich agentów. Jutro o ucieczce będą wie-
dziali, zaczęną szukać, gońić i dogonią. Mo-
je consilium takie jest: przesiedzieć dni
kilka, albo tydzień w Warszawie, w jakim
bezpiecznym ukryciu, a gdy pierwsza po-
goda ustanie, wówczas ucieść...Radzono tedy, gdzie się skryć i ura-
dzono, iżby podkanclerzego Olshowskiego
lub też Wierzbowskiego biskupa prosić o
schronienie. O. Braniczki pobiegł tam na-
tychmiast i niebawem powrócił z oznajmie-
niem, iż biskup Wierzbowski, który miał
dwa wielkie, najserdeczniej do siebie Kalk-
steina inwituje, ręką za jego bezpieczeń-
stwo.Tak się też stało i skoro zmierzch za-
padł, Kalkstein wyszedł z dworku, w towa-
rzystwie Jankowskiego i Kazimierza, i po-
kradł się chyłkiem małemi uliczkami, do
biskupiego dworczyka, gdzie znalazł bez-
pieczny przytułek, a wkrótce potem był
już w obozie księcia hetmana na Rusi.Brandt nie posiadał się ze złości, jak
Męglin i Lehnhoff, wymyślał Łąckie-
mu, a gońców na wsze strony słał bezsku-
tecznie. Nadomiar otrzymał bezmiennie
pismo, w którym mu donoszono, tonem
drwającym, iż Kalkstein został katolikiem
i zagrzebał się w klasztorze na reszcie ży-
wota, aby odpokutować za grzechy, popole-
nienie w elektorskiej służbie. W kilka dni
potem nadeszło inne, żwone bezmiennie
pismo, donoszące, jako Kalkstein jest w Wil-
nie i ściągał gromadzi.Rezydent brandenburski wiedział, iż
pisma te mają na celu zmniejszenie pogoni i
wściekał się, a Jankowski, który owe listy
wysłał, ręce zacierał z radości.— W tej nierównej walce — mówił
do Kazimierza — wszystkie środki godne
są... Kalksteina na czas dłuższy zaspokoi-
my potrzebą, iżby ducha nabrał. W obozie od-
żyje... Ja również tam podążę. Idziesz ze
mną?

Ale Kazimierz odmówił:

— Nie — rzekł — nie pójdę, przynaj-
mniej nie teraz. To także nie mam co czyni-
ć, gdyż odczął Brzaska na królewski
dwór się wkraść, inny wiać powiast. Na-
wet kanclerz Pac, który okrutnie rozmoł-
wał się w królu, ochłodził dla mnie. Nie mam
tu co czynić... Muszę do Wilna...

Jankowski nie wstrzymywał go wcale.

— To jest — pomyślał — zmęczona du-
sza, którą jeno wielki jak ból, albo do re-
szty zgubić, albo otrzeźwić i zabartować
można...

— Jedź z Bogiem! — dodał głośno.

Gdyby potrzebował, znalazłbyś mnie za-
wsze tam, gdzie niebezpieczeństwo... By-
wał!

I tak się rozstali.

(Ciąg dalszy nastąpi).

DZIAŁ
Realnościowy i BudowlanySTALY WZROST CEN NA REALNOŚCI WIELKIEGO NEW
YORKUMiasto New York rok za rokiem staje się coraz to cenniejsze, a real-
ności (tępa rosną) w cenie około \$500,000 rocznie, według statystyki
danych za ostatnie dwadzieścia pięć lat, realności w Wielkim Nowym Yorku
oznaczano.

W roku 1898, na sumę	\$1,856,567,923
W roku 1903, na sumę	\$4,151,550,826
W roku 1908, na sumę	\$6,867,173,704
W roku 1913, na sumę	\$8,108,790,787
W roku 1918, na sumę	\$9,722,985,104
W roku 1923, na sumę	\$13,000,000,000

Nazwa „World New York” oznacza, że w skład New Yorku wchodzi pięć
oddzielnych miast, które dotychczas satysfakcyjną pewną autonomię i każe
z nich ma swój zarządek, który jednak podlega głównemu zarządowi Wielkiego
New Yorku.Miasta te są:
1. Władcy New York czyli Manhattan i przyległe wyspy jak, Governor
Ellis, Bedloe, Oyster, Blackwell, Randall i Ward.
2. Bronx, na północ od Manhattan pomiędzy rzekami East i Harlem.
3. Brooklyn, w skład którego wchodzi cały powiat Kings.
4. Queens, włączając cały powiat tej samej nazwy i
5. Richmond, obejmujący całą wyspę Staten Island.Piotr Minuti, Hollandszcy, w roku 1626 zakupił New York za bajecznie
niską cenę, dwadzieścia cztery dolary i flakę wódki, a w roku 1924 miasto
wydało podwyżkę oszacowań wartości realności New Yorku na Trzydzieści
Bilionów Dolarów.Z powyższego chyba zrozumieć, kochany czytelniku, co to znaczy lo-
wać swoje oszczędności w realnościach, tj. zakupując dom lub grunta w ru-
chliwych sekcjach. Domy należy kupować w tych dzielnicach, w których stan
podnosi się ceny; kupując realności w dobrych dzielnicach, można śmiało
liczyć na sukces w przyszłości.Aby uchronić obywateli przed nieuczciwymi agentami realnościowymi w
Stanie New York istnieje prawo, że tylko agenci mający licencje stanowią
mały prawo pośredniczyć przy sprzedaży i kupie realności.
Polecy agenci realnościowy ogłaszający, że w NOWYM ŚWIECIE, mają
takie licencje i zainteresowani do nich powinni się zwracać.150 NOWYCH DOMÓW
W LONG ISLAND CITYFirma City Housing Corporation,
postanowiła wybudować w tym roku
E. J. Brachocki poleca na sprzedaż
następujące domy:

6 fam. murowany i dachy asfalt, po 5 po-
koi, wanny i elektryka dla rodziny.
Cena \$17,500. Wózek \$5000. Procent
rentu \$2,240.
2 fam. drewniany, 17 pokoi i 2 wanny
na piętrze. Łazienka przy Bedford Street.
Cena \$12,500.
6 fam. drewniany, po 5 pokoi dla rodzi-
ny, elektryka. Cena \$18,000. Wózek
\$1,500.
6 fam. drewniany, po 5 pokoi, wanny i
elektryka dla rodziny, rent \$2,650. Cena
\$12,500. Wózek \$5000.
6 fam. drewniany i garażownia. Cena
\$14,000. Wózek \$5000.
6 fam. drewniany, po 4 pokoje dla rodzi-
ny. Cena \$15,000. Wózek \$5000.

E. J. BRACHOCKI
Real Estate & Insurance
1070 Manhattan Avenue
BROOKLYN, N. Y.CIEŚLIE I ZAKROTKI
Budowlane kontraktory. Wyko-
nują wszelkie budowlane i cenno-
we roboty
Biuro: 234 Freeman Street
Greenpoint, N. Y.
Rezydencja: 221 Franklin Street
Tel.: Greenpoint 844150-jedno i dwu-familijnych domów
w dzielnicach tak zwanej Sunny Side
przy stacji autobusowej Bliss Ave. W
roku szesnastym firma ta w tej samej
okolicy wybudowała przeszło 100 do-
mów i powołała w jakimś domie
się sprzedawać wypłyło na postano-
wienie wybudowania dodatkowych 150
domów.
Firma ta ma w tej subdywizji oko-
ło 1,110 lot i rozspadająca kapitałem
\$2,000,000.PROTEST MIESZKANCÓW
LONG ISLANDWe wszystkich podmiejskich miej-
scowości Long Island sądzi się, iż
dziesiąty tysięcy ludzi, pracując w New
Yorku i Brooklynie przyjeżdżają do pra-
cy koleją Long Island, organizowane
są więc protesty przeciwko pro-
ponowanej przez koleją podwyżce cen
biletów o 20 procent.Nim podwyżka ta wejdzie w życie
stanowiska komisja prawodawcza „State
Transit Commission” musi dać swoją
sankcję i właśnie do tej komisji obur-
zeni mieszkańcy mają gromadnie za-
protestować i wyrażać bezpodsta-
nowość żądań zarządu kolejowego.

Za \$3,500

MOŻNA NABYC SKLEP OBUWIA, EGZYSTUJĄCY
LAT 8

Posiadamy na składzie 1,800 par obuwia:	
Hurtowna wartość tygodnie	\$4,500
Urzędzenia wartości	1,200
National Cash Register	100
Kasa Ogniotrwała	150

POWÓD SPRZEDAŻY, ROZWIĄZANIE KORPORACJI

Zgłoszcie się:
977 MANHATTAN AVENUE,
BROOKLYN, N. Y.WAZNE DLA WŁAŚCICIELI DOMÓW
Do Polskiego Biura Realnościowego
prowadzonego pod firmąBROOKLYN REALTY COMPANY
598 MANHATTAN AVENUE, BROOKLYN, N. Y.

zgłoszcie się prosząc o stołówka i cenę kupna odnow

Kto stać w właściciel domów chce w cel do sprzedania za umiar-
kowaną cenę, niech zaraz zgłosi się do powyższego biura obojbie lub
pismieniami i niekierowca się sposobności, oddając swój dom do
sprzedania, a z pewnością z przydatnym rezultatem będzie zadowolony.
(19 i 226)

Gawliński & Co.

BIURA:

W NEW YORKU W BROOKLYNIE
436 East 16 Street 231 Driggs Avenue
Home Owners Ass'n. przy Graham Ave.

Polecając następujące domy:

BROOKLYN

3 FAM. DREWNIANY, KAPIELNIA, ELEKTRYKA, W ŁADNEJ

SEKCJI, BLISKO POLSKIEGO KOŚCIOŁA I SZKOŁY, RENT

\$1,176. Cena \$8,000, GOTÓWKI OKOŁO \$5,000.

3 FAM. MUROWANY, BLISKO PARKU, KAPIELNIE, ELEKTRYKA,

PARQUETOWE PODŁOGI, RENT \$1,068. Cena \$9,350, GO-

TÓWKI OKOŁO \$2,500.

6 FAM. DREWNIANY, NAPRZECIW PARKU, 28 STOP SZEROKI,

DOBRE UTRZYMANE. Cena \$14,500, GOTÓWKI \$4,000, RENT

\$1,844.

9 FAM. MUROWANY, W REZYDENCJALNEJ SEKCJI, BLISKO

SUNNY SIDE, SPOKOJNE APARTAMENTY, KAPIELNIE, ELEK-

TRYKA, DOM W DOBRYM STANIE, RENT \$3,684. Cena

\$23,800, GOTÓWKI \$5,000 DO \$6,000.

NEW YORK

10 FAM. MUROWANY, 5-POKOJOWE APARTAMENTY, ELEKTRY-

KA, WANNY, GORĄCA WODA, BIAŁO ZŁEWY CZYLI UTRE-
MANE, RENT \$3,334. Cena \$20,000, GOTÓWKI OKOŁO \$5,500.

6 FAM. I 4 SKŁEPY, 4-POKOJOWE APARTAMENTY, W POL-

SKIEJ OKOLICY, PRZY PARKU, ELEKTRYKA, ULISZKIPRZY-
RĘT \$4,250. Cena \$25,000, GOTÓWKI OKOŁO \$6,000.

24 FAM. I 2 SZTORNY, NA AVENUE A, PRZY PARKU, RENT \$5,550.

Cena \$37,000, GOTÓWKI TYLKO \$6,000.

Także wiele innych dobrych propozycji w New Yorku, Brooklynie

i okolicy.

Wszelkich informacji udzieli jedno z naszych dwóch biur

Z KONCERTU „ECHA”

(Ciąg dalszy ze str. 3-4)

Jeszcze — Karłowicz i „Sko-
wronczek śpiewa” — Z. No-
skowskiego, śpiewem swym me-
lodijnym zachwyca publicz-
ność, w zamian publiczność nie-
szczęśliwie jej aplauzu.Później p. B. Mann w
„Oriental” — Amanię i w
„Rigoletto” Verdiego — Liszta
okazał się mistrzem grą na for-
topianie. Publiczność obdarza-
ła go oklaskami i rękami.W przerwie przemówił prezes
„Echa” ob. I. W. Wojtaszek do
zebranej publiczności w spra-
wie szkoły Rady Oświatowej i
apelował o składkę na cel szko-
ly.Urzędowa kolektka przyniosła
na cel kulturalny \$67.50.Na zakończenie „Chór Echo”
wystąpił w strojach ludowych z
„Instrumentami muzycznymi” w
„Orkiestrze wiejskiej”. Orga-nista składał życzenia „perze
młodej” a orkiestra „jak umia-
ła tak zagrała” parze młoda
na dzień dobry, — śpiewem na-
śladując grę na instrumentach
muzycznych, — rękami zama-
szysze na basach z lewej str-
ony basist — z prawej zaś
skrzypce, płaszczki, kornet-
y. Śpiewem, walczyką, kaczko-
nie nie szczędziła oklasków.Publiczność poszukiwała
na nieszczęśliwie oklasków.
Prof. A. Losiński, dyry-
gentowi „Echa” należał się pe-
tne uznanie.Walciki koncert wypadł do-
brze.Po koncercie grała do tańca
orkiestra symfoniczna „Zm-
nowca”. Publiczność bawiła się
zafiszczką do rana.Zadowolenie malowało się na
twarzach publiczności.Co za należy się Towarzystwu
Śpiewu „Echo” uznanie.

Zet.

Brooklyn i okolica

PRZEZ TELEFON

Dzisiaj telefonowała do mnie najstarsza uczennica
Szkoły Polskiej Imienia Marii Konopnickiej w Brook-
lynie.

— Pan Włóczęga?

— ?

— My już nazbieraliśmy w pierwszym dniu pięćdzie-
siąt dolarów na te Ochronkę... żeby się biedne dzieci
bawiły.Pierwszy dzień zbiórki dał wynik uspaniały.
Nie wątpiliśmy, że nikt tym dziesięciu ofiar nie
odmówi.Niechaj damną będzie dziesiąta tej Szkoły, że jest
szlachetnie chłabą Poloni i że rodzice i krewni z zado-
woleństwem przypatrzą się ich rozwojowi.Dzieci polskie z Brooklyna zbierają składki na
dzienną Ochronkę dla polskich sierotek!

Kogo nie raduje ten obywatel w Poloni?

Kto nie widzi w tem znaków postępu i uszlachet-
nienia?Kto odmówi dziecku, które nie da siebie, ale dla
dzieci osieroconych o datkę prosi?CHCIAŁ SIĘ KONIECZNIE
OZENIĆ Z KUNDZIĄ

Poznali się na weseliu i —

pokochali się.

On, Kubuś, pokochał ją, bo

była rośnię, nadobną i rozłożystą

dziewiną.

Ona, Kundzia, miała z nim

saczą pociechę, bo ino ciegłem la-
tał za nią i ciegłem się pytał,

„kiedy będzie weselić?” Po-

chubiła go, bo był bogaty, chud-
ziak i głupi.

Tumaczył Kubusiowi ojciec

jego Szymon, nie dla ciebie za-
żonkę taką dziewczę, poigra onaz tobą, a będzie ci ino ciegłem pra-
ca, aż ci głęba spuchnie. Żółsię ta leniwa i Jagusi — mł-
nareczka, biedniejsza miała żonkę,
młyn no i pyle...

Nie słuchał Kubuś, tłumacze

nia ojca, ale mu piosenką odpo-
wiała, a śpiewać lubił:

Tęga dziewczka co się zwie

Nie zdoła mi ja śródzięk-akrasz

Musiałby wóły w zagrzeb kłaść

Stąd ryk ma czysty tylko mój

Nie trza nad żonką czuwać wciąż

Rozsierdził się stary Szy-
mon, huknął Jakobie w pioskę
i odpowiadał mu piosenką:

Wybił sobie Kundę ze łaś

Młynarka będzie żonka twa

Sięgnie się serce Jakobie, a

a serce nie druga, oparł się o-
cu i odpiewał mu stanowczo:

Nie, nie, o jej, o jej, o jej

Nie rzucę ojciec Kundzi me!

I uciekł, by znaleźć opiekę w

rozłożystych ramionach Kundzi.

